

עת"א 31579/11/13 - מאהר יונס, נגד משטרת ישראל, שירות בתי הסוהר

בית המשפט המחוזי בנצרת בשבתו כבית-משפט לעניינים מנהליים

עת"א 31579-11-13 יונס(אסיר) נ' משטרת ישראל/שירות בתי הסוהר-מחלקת האסיר ואח'

בפני כב' השופט יונתן אברהם
העותר
נגד
המשיבים
מאהר יונס, ת.ז. 054474119
1. משטרת ישראל
2. שירות בתי הסוהר

החלטה

העותר הינו אסיר בטחוני, שפוט למאסר עולם קצוב ל- 40 שנה בגין התארגנות אסורה, נשיאת כלי ירייה וירי לעבר אדם שגרמה למותו של חייל. תחילת מאסרו בשנת 1983.

בעתירה זו מבקש העותר לבטל את החלטת בית המשפט בעתירה קודמת בעניינו (עת"א 1123-04-13), אשר ניתנה ביום 15/07/13, בשל כך שלא הומצא לו כתב תשובה משלים, על הגשתו הורה בית משפט זה לאחר הדיון שהתקיים וכיוון שנמנעה ממנו לטענתו הזכות להגיב לטענות אותו כתב תשובה משלים.

כמו כן, מבקש העותר בעתירה זו שלושה סעדים נוספים:

א. להורות על העברת הדיונים בעתירות אסירים לבית המשפט בנצרת.

ב. להורות על הבאת מכשיר הקלטה לאולם אשר ישמש את הקלטת הדיונים לפי שיקול דעת בית המשפט.

ג. על כך, כי בניגוד להחלטת בית משפט, אין שב"ס מטפל ברשימת מבקרים שהגיש העותר לאישור.

אדון בנושאים הנ"ל לפי סדרם.

הטענה לביטול ההחלטה בעת"א 1123/04/13

במסגרת העתירה הנ"ל נערך דיון ביום 11/06/13. במהלך הדיון, ונוכח העובדה, כי כתב העתירה שהגיש העותר היה כללי ולא מפורט, והואיל ובמהלך הדיון פרט העותר את טענותיו ביתר פירוט ונוצר צורך לקבל תגובה סדורה של המשיבים לטענות שהועלו בפרוט ע"י העותר לראשונה במהלך הדיון, הוריתי כדלקמן:

"החלטה"

הואיל שכתב העתירה, למעט הנושא בו החלטתי לעיל החלטה חלקית, היה כללי ולא מפורט, אני מורה כי תגובת שב"ס לטענות שנטענו היום, תוגש בכתב תשובה משלים עד ליום 11/07/13.

העתק כתב התשובה המשלים יומצא לעותר..."

כתב התשובה המשלים הוגש לתיק בית המשפט, לאחר הארכה, ביום 15/07/13. בו ביום ניתנה החלטתי הדוחה את העתירה.

בדיון שהתקיים בפניי לעניין בקשת ביטול ההחלטה הנ"ל, נתבקש העותר לפרט אלו טענות נמנע ממנו לטעון בתגובה לכתב התשובה המשלים אשר היו מביאים למתן החלטה שונים מזו שניתנה בסופו של דבר בעתירה הנ"ל. בתשובה לכך טען העותר שהועלו כנגדו טענות בכתב התשובה המשלים בקשר לקנסות ואילו בדו"ח הכספי שלו לא מופיע שהוא נקנס בקנסות.

כן טען כי בניגוד לאמור בכתב התשובה המשלים ובהחלטתי הנ"ל, לפיהם הוא נענש ואחר כך הלך לשביתה, כי ההיפך הוא הנכון.

עוד טען כי בכתב התשובה המשלים היו 3 גרסאות, פעם נאמר שהוא החזיק דוקרן, ופעם נוספת נאמר שהיה סליק ופעם נוספת נאמר דבר אחר. לטענתו, היה שב"ס צריך להוכיח את זה.

לא מצאתי בטענות העותר לעיל כדי לשנות מהחלטתי בעתירה הנ"ל.

ראשית, כתב התשובה המשלים נתבקש אך ורק מחדלו של העותר, אשר לא פירט כראוי את עתירתו אלא טען טענות כלליות ולא ברורות.

רק במהלך הדיון הבהיר את טענותיו ומשום כך נדרשה לב"כ המדינה השהות להגשת תשובה לטענות אלו בכתב.

כמו כן, במסגרת החלטתי בסוף הדיון, לא ניתנה לעותר הזכות להגיב לכתב התשובה המשלים.

שכות הטיעון של העותר לא נפגעה. הוא העלה את כל טענותיו במהלך הדיון באריכות.

אני מוצא גם לציין כי המשיבים עצמם הגישו כתב תשובה רגיל שהתייחס לטענות הכלליות של העותר קודם לתחילת הדיון וטענות כתב התשובה הרגיל היו בפני העותר במהלך הדיון.

מעבר לצורך, למעשה טוען העותר גרסאות עובדתיות שונות מאלה אותן אני קבעתי בהחלטתי הנ"ל, על יסוד מסמכים ותיעוד שהוצג לי על ידי שב"ס בדבר ענישה משמעתית ומסמכים נוספים.

ככל שסבור העותר כי נפלה שגגה בהחלטתי בעתירה הנ"ל, עמדה לעותר הדרך לפנות לערכאה גבוהה יותר בבקשה לתקן טעות זו.

ער אני לטענת העותר כי החלטתי הומצאה לו באיחור ועל כן חלף לטעמו בשל כך, המועד להגשת בר"ע. טענה זו אינני מקבל משום שהמועד להגשת בר"ע מתחיל להימנות מן הרגע בו הגיעה לידי העותר ההחלטה שעליה הוא מבקש להגיש את הבר"ע.

נוכח כל האמור לעיל, נדחית בקשת העותר לביטול החלטתי בעת"א 11263/04/13.

מכאן לסעדים הנוספים שביקש העותר.

אשר לקיום הדיונים בבית המשפט המחוזי תחת קיומם בכלא, לא הציג העותר בפניי טעם מיוחד הנוגע אליו, לבד מאמירה סתמית:

"מאחר ואני חש שאין אני יכול לייצג את עצמי כהלכה וכדין במתקן בית סוהר, מבקש שהדיונים יעברו לבית המשפט למרות ידיעתי שמדובר בהחלטה מערכתית, משיקולים כמו אי הכנסת קהל, אי ייצוג הולם, על מנת דיון בריא אני מעדיף ומבקש מבית המשפט שיעביר את הדיונים לבית המשפט".

ההחלטה על קיום הדיונים בכלא, איננה החלטה שנתקבלה על ידי המשיבים אלא על ידי גורמים בהנהלת בתי המשפט אשר לא צורפו כמשיבים לעתירה זו וככל הנראה שלבית משפט זה אין סמכות לדון בעתירה כנגדם.

מטעם זה, אשר העותר היה ער לו כפי העולה מדבריו, אני דוחה את טענת העותר על הסף.

אשר להקלטת הדיונים, טען העותר כי מדי פעם בפעם מתקיימת טעות לגבי דברים שנאמרו באולם.

הוא טען כי איננו רוצה להקליט בעצמו את הדיון ברשם קול אלא שיהיה רשם קול באולם שיקליט את הדיון.

בסוף דבריו השאיר עניין זה לשיקול דעת בית המשפט.

הסמכות להקליט את הדיון נתונה ממילא לבית המשפט ובית המשפט עושה זאת במקרים מיוחדים מטעמי יעילות.

לא מצאתי כי בסוג הדיון המתקיים בפניי, יש צורך בהכבדה על מערכת בתי המשפט על דרך של הצבת מערכת להקלטת הדיון.

מדובר בדיונים פשוטים יחסית אשר אין מתקיימת בהם שמיעת עדויות אלא שמיעת טיעונים בלבד וגם זאת לאחר שעיקר הטיעונים מוגש בכתב קודם לדיון בדרך של כתב עתירה וכתב תשובה בצירוף מסמכים שונים.

אשר על כן, נדחית גם בקשה זו של העותר.

מכאן לטענת העותר כי בניגוד להחלטת בית המשפט, לא טופלה רשימת מבקרים שהעותר הגיש.

בעניין זה היפנה העותר לאמור בעת"א 49704/11/10 ולהחלטה שניתנה בה ביום 25/01/11 על ידי מותב זה וכמו כן להחלטה של כב' הש' צרפתי מיום 17/05/11 אשר בה התייחס לרע"ב 6956/09 בעניינו של העותר.

לטענתו, בשולי ההחלטה, הורה כב' הש' צרפתי לבדוק את הרשימה שהעביר העותר.

העותר ציין כי רע"ב שהגיש בעקבות אותה החלטה, נמשך על ידו בסופו של דבר בהמלצת בית המשפט העליון.

העותר טוען כי מתוך תגובת המדינה בבית המשפט העליון בבשג"צ 4784/11 עולה במפורש כי נותק הקשר בינו לבין ארגוני הטרור ועל כן קיום התנאי הראשון המתיר הרחבת פריווילגיות לפי סעיף 4 (ב) לפקודת שב"ס 03.02.00 בעניין מתן פריווילגיות לאסירים ביטחוניים.

לטענתו, גם התנאי השני באותו סעיף מתקיים כפי שקבע בית משפט זה בעת"א 49704/11/10 ובעניין זה הגיש לעיוני את ההחלטה הנ"ל וכן את תגובת המדינה בבשג"צ הנ"ל.

לטענתו, משהוכיח כי התקיימו שני התנאים, לא ברור מדוע לא אושרה רשימת המבקרים שהגיש לשב"ס.

ראשית אומר, כי אכן בהחלטתי בעת"א 49704/11/10 קבעתי כי לפי חוות דעת שב"כ שהוגשה (כך טענה אף ב"כ המדינה), מתקיים התנאי השני הנדרש לפי סעיף 4 (ב) הנ"ל, אולם החלטתי זו ניתנה ביום 18/01/11.

כמו כן, מתגובת המדינה לבשג"צ 4784/11 אכן עולה מהאמור בסעיף 15 שבה כי המדינה טענה שם שבחנה שנית את התקיימות התנאי הראשון בעניינו של המבקש ו"נמצא אין אינדיקציה לכך שהמבקש עומד בקשר עם ארגונו ונוכח מעמדו בשנים האחרונות נראה לעת הזו כי ניתק קשר עם ארגונו.

במילים אחרות נמצא כי התנאי הראשון הקבוע בפקודה, מתקיים בעניינו של המבקש, ועל כן ניתן להמשיך ולבחון האם נתקיים בעניינו של העותר התנאי השני הקבוע בפקודה."

לגישת העותר משהוכח (בנפרד) כי נתקיימו גם התנאי הראשון וגם התנאי השני, היה על שב"ס לאשר לו את רשימת המבקרים.

טענה זו אין לקבל.

תגובת המדינה לבג"צ הנ"ל הוגשה בחודש 07/2011.

החלטתי הקובעת התקיימות התנאי השני אשר הובאה לעיל, ניתנה בחודש 01/2011.

נשאלת השאלה, מדוע אם כן כאשר העותר פנה לבג"צ ולגרסתו התקיימו שני התנאים הנ"ל, לא אישר לו בג"צ את עתירתו.

לו היה מאשר בג"צ את עתירתו להרחבת מעגל המבקרים כבר אז, לא היה צריך לפנות בעתירה הנוכחית.

הדבר אכן נראה תמוה.

העותר לא טרח להציג בפניי את החלטת בית המשפט העליון בבשג"צ הנ"ל, ככל הנראה משום שלא היה בה כדי לתמוך בטענותיו, שאם לא כן כאמור, היה בית המשפט העליון נעתר לעתירתו ומורה על הרחבת מעגל הביקורים.

מכל מקום, מצויים אנו בחודש פברואר שנת 2014, שלוש שנים לאחר ההתדיינויות הנ"ל אליהן היפנה העותר וככל שיש לבדוק האם עומד העותר בתנאי סעיף 4 (ב) לפקנ"צ הנ"ל, יש לעשות זאת **ביחס לעת הנוכחית**.

מחוות הדעת העדכנית של שב"כ שהוצגה לעיוני, עולה באופן ברור כי העותר אינו עומד בתנאי הראשון הנדרש לפי סעיף 4 (ב) הנ"ל, היינו ניתוק מוחלט של יחסיו עם ארגון הטרור.

אני מוצא לציין כי לפי האמור בחוות דעת השב"כ, עמדה זו היא אותה עמדה שהוצגה לבית המשפט העליון במסגרת רע"ב 5326/11 שהגיש העותר כנגד החלטת כב' הש' צרפתי אשר דחתה את עתירתו בעת"א 32181/03/11, עתירה אותה משך לבסוף לפי המלצת בית המשפט העליון.

משכך, אינני מוצא מקום להעניק לעותר את הסעד המבוקש גם בעניין זה.

סוף דבר, העתירה בכללותה נדחית.

המזכירות תמציא העתק ההחלטה לצדדים.

ניתנה היום, ה' אדר תשע"ד, 05 פברואר 2014, בהעדר הצדדים.